

kassens Lokaler gaa ud paa, at det er de 5 Banker, der garanterer, hvilket er sandt, fuldstændig sandt; men der staar ikke noget om, at Statskassen har nogen Del i denne Garanti, hvilket der heller ikke kunde staa. Thi det havde Statskassen ikke, og naar man bagefter vil lægge det ind deri, saa tilsniger man sig noget, der staar ganske i Strid med det, man selv har offentliggjort, og Offentliggørelsen maa komme til at staa i et grimt perfidt Lys overfor Lovgivningsmagten.

Hvad Laanekassen angaar, har den ikke været nævnt her paa Rigsdagen under Forhandlingerne om Bankgarantiloven; der var kun paa Tale de to Banker: Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Men Laanekassens Navn har været bragt paa Tale i en løs Bemærkning oppe i Finansudvalget, nemlig af afdøde Finansminister Lassen med saadanne Ord som: Ja, det kniber saamænd ogsaa andre Steder; Den lille Laanekasse har laant Penge oppe i Nationalbanken. Et Medlem af Finansudvalget sagde derom, at Den lille Laanekasse ikke var en Institution, man kunde udtale sig om i smigrende Udtryk, og det gjorde han heller ikke. De Udtryk, han brugte om Den lille Laanekasse, var alt andet end smigrende. Vilhelm Lassen svarede derpaa, at Den lille Laanekasse skulde nok blive tagen i Ørene. Et andet Medlem af Finansudvalget refererer det saadan, at han sagde, at der skulde nok blive lagt Kapsun paa Den lille Laanekasse; men hvilken af disse Ting Vilhelm Lassen nu har sagt — han har ikke sagt, at den skulde blive tagen under Armene, og han har ikke sagt, at den skulde faa Statstilskud. Det er aldrig nogen Sinde blevet den lovet, og det have vi ingen Forpligtelse til at give den, og give den ved Lov. Det have vi Forpligtelse til at lade være med; thi der kommer Statens Ære imellem. Jeg gjorde opmærksom paa, at da vi vedtog Garantiloven, vedtog vi den for at standse en Panik. Vi vedtog Loven overfor to bestemte Pengeinstitutter, der begge to skildredes som fuldstændig solvente. Det har vist sig senere, at Grundejerbanken antagelig er solvent, og det har vist sig, at Detailhandlerbanken er meget insolvent, men det er udenfor al Tvivl, at Laanekassen er fuldstændig insolvent, og at Statskassen ved at garantere for den vil løbe en Risiko af maaske 1 Mill. Kr. og maaske meget mere.

Nu er det væsentligste Forsvar for Vilhelm Lassens Handlemaade og for, at man ikke den Gang søgte Assistance hos

Rigsdagen til en Udvidelse eller en Omforming af Bankgarantien, det, at man ønskede at skabe Ro, men ikke Panik paa Pengemarkedet. Det er jo det, der fremføres, og naar det fremføres mellem voksne Mænd og Rigsdagsmænd, skulde man tro, at det var umuligt, at de Mennesker, som fremførte det, selv kunde tro derpaa. Men det er dog den Slags, man siger om, at det kan man bilde Børn ind, men ikke voksne Mennesker. Hvorledes vil man være i Stand til i Danmark at skabe en Panik, hvis Statskassen garanterer for Den lille Laanekasse, naar man ikke skaber en Panik ved, at de 5 Banker slaa Bekendtgørelser op i Bankernes egne Lokaler og saa meddele til Ritzau og derigennem til hele Pressen, at de 5 Banker garanterer for den samme lille Laanekasse? Skulde der saa komme en Panik, fordi Staten ogsaa deltager i Garantien, hvilket vil gøre Sparerne og Banken saa meget sikrere endnu, end de var før? Det forekommer mig ganske absurd, denne Maade at føre Sagen frem paa, og jeg tror heller ikke, at den vil gaa ind i manges Bevidsthed som en Undskyldning eller Motivering for at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Sagen er, som den forrige ærede Taler berørte, den, at naar vi tænke os et Aar tilbage i Tiden, saa gik vore Ministre den Gang efter denne her saakaldte store, frugtbare Samling, som Danmark aldrig havde set Mage til, med de mange herlige Resultater og bildte ikke blot sig selv, men ogsaa mange andre svage Mennesker ind, at de var nogle Allerhovedes Karle. Hele Statsmyndigheden var sammentrængt i deres Hænder og deres Personer; hvad Rigsdagen angik, havde de slet ikke nogen Lyst til at spørge den, for de vidste eller gik ud fra, og Folk troede, at Flertallet herinde var Ministrenes lydige Tjenere. Men Forholdene have forandret sig. De have forandret sig meget. Der er passeret meget, siden den Gang Konseilspræsidenten rejste rundt med Kong Frederik i Jylland. Forholdene ere ikke nu som den Gang. Og det giver Rigsdagen Lejlighed til og Anledning til at se paa, at vi ikke her gaa hen og skabe Præcedenser, som vi i Fremtiden umuligt ville kunne komme uden om.

Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) vedkender sig den Mening, at han er glad ved Præcedenserne og deres Konsekvenser og er villig til at løbe hele Alfabetet igennem, bliver det ærede Medlem jo ogsaa nødt til i sin Begrundelse at ty hen til den socialistiske Stat, og hele denne Bogstavrække, Trin